

ЛИСЕЦЬКА ГРОМАДА

Спеціальний випуск газети «Вперед»

«Тільки війна нас змогла розлучити...»

Двадцять восьмого лютого в Меморіальному сквері Івано-Франківська пролунав «Дзвін пам'яті» за загиблими Героями, котрі віддали своє життя у боротьбі за рідну землю. Полеглих захисників ушанували хвилиною мовчання та спільною молитвою, а керівники області та міста вручили їм рідним нагороди. Зокрема, орден «За мужність» III ступеня — батькам загиблого на війні мешканця Лисця Олега Ваківа, Марії Дмитрівні та Василеві Васильовичу, а також його дружині Ірині та доньці Уляні.

«Ми дуже пишаємося Олегом, але розуміємо, що жодна нагорода нам його не поверне», — Марія Дмитрівна витирає сльози. Минув рік і десять місяців, відколи на Донеччині загинув її старший син.

«Маємо такий невимовний біль, такий жалі, і з ними нам жити, — продовжує згорьована жінка. — Ми дуже вдячні синові, що залишив після себе внаслідок війни. Улянці було дванадцять років, а Максимкові — п'ять, коли Олег загинув. Надіємося, що вони будуть жити в мирній незалежній державі. За це Олег і пішов воювати. Він був такою людиною, що заради сім'ї, дітей міг віддати всього себе. І так сталося».

Подружжя Ваківих мешкає в Долині. Практично вся трудова діяльність Марії Дмитрівні та Василя Васильовича пройшла на об'єктах нафтогазовидобувного управління. Там же сьогодні працює їх молодший син Сергій.

«Олег був доброю, щирою, слухняною дитиною, — згадує його мати. — Ми тримали своє домашнє господарство, тож сини змалку привчалися до праці. Досі згадуємо, як вони, школярі, з батьком їхали велосипедами в село Якубів, а до

нього з Долини — не один десяток кілометрів, косили свої бабусі сіно. Там часто проводили канікули, допомагаючи їй по господарці».

За словами Марії Дмитрівни, ще в школі в Олега проявився потяг до точних наук, техніки. Тож після закінчення школи вступив на механічний факультет Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу. На четвертому курсі познайомився з Іриною, яка навчалася на факультеті іноземних мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Його двоюрідний брат був знайомий з Іриною подругою й запропонував Олегові зателефонувати дівчині з Лисця.

«Можна сказати, що то було кохання з першого погляду, — каже Ірина Ваків. — Ми вперше зустрілися чотирнадцятого лютого — на День святого Валентина, й відтоді були разом. Тільки війна нас змогла розлучити...»

Через два роки пара одружилася, й Олег, який на той час уже закінчив університет, переїхав жити в Лисець. Через два роки в молодого подружжя народилася

МУЖНІСТЬ І ВІДВАГА

дочка Улянка, а в 2016-му — синочок Максимко. Того ж року сім'я перебралася в придбану недобудову, в якій зробили ремонт, поступово обжилася. Олег трудився на підприємстві з виробництва димових труб. Згодом почав працювати на себе.

«Олег любив у гаражі щось робити своїми руками, мав багато різних інструментів, — згадує Ірина. — Порався на подвір'ї, посадив і доглядав фруктові дерева. Завжди шукав собі вдома роботу, в неділю нудився, чим би зайнятися. Він був дуже сімейною людиною».

«І в Лисці Олега любили та поважали, — приєднується до розмови Марія Дмитрівна. — Відповідальний, чесний і справедливий. Не міг відмовити, якщо просили допомогти. Коли надійшла повістка з військкомату, Олег не ховався, то не в його характері. А хто, мамо, як не ми? — казав. Бо прийдуть сюди вороги, треба боронити свою землю, родину».

Закінчення на 3-й стор.

ТРЕНІНГ

Досвід співпраці в містобудуванні

Начальник відділу містобудування, архітектури та земельних відносин селищної ради Іван Петришин та адміністратор відділу ЦНАП Ірина Тимчук взяли участь у регіональному семінарі-тренінгу «Прозоре, підзвітне, ефективне управління ресурсами та впровадження інноваційних онлайн-сервісів».

Цей захід відбувся в Івано-Франківську й був організований обласною державною (військовою) адміністрацією у партнерстві з Програмою розвитку ООН (ПРООН) в Україні за підтримки уряду Великої Британії, в межах проекту ПРООН «Посилення стійкості громад в регіонах України».

Відкриваючи семінар, заступник голови обласної державної адміністрації Богдан Футерко наголосив на важливості цифрового розвитку та впровадження інновацій у сфері надання адміністративних послуг.

Семінар-тренінг складався з двох інфосесій. Під час першої — обговорювалися питання надання через ЦНАПи послуг у сфері архітектури та містобудування, на якій Іван Петришин поділився досвідом співпраці в межах міжмуниципального співробітництва для надання адмінпослуг у будівельній сфері. До слова, Лисецька селищна рада стала першою в області та другою в Україні, яка почала укладати угоди з іншими громадами в галузі містобудування. На сьогодні вона співпрацює в цьому напрямку з Дзвиняцькою, Староборгородчанською, Солотвинською та Загвздзянською громадами.

Друга сесія стосувалася актуальних питань надання електронних послуг у сфері земельних відносин та комунікаційних процесів у ЦНАП.

Захід став важливою платформою для обміну досвідом та навичками, спрямованими на покращення якості та доступності адміністративних послуг для громадян. Семінар-тренінг дав можливість учасникам поглибити розуміння цифрових технологій та їх застосування у сфері містобудування, архітектури та земельних відносин і підвищити ефективність процесів надання адмінпослуг.

(Фото з сайту Івано-Франківської ОДА)

ОГОЛОШЕННЯ

КНП «Лисецька лікарня» повідомляє про те, що запис на прийом здійснюється в реєстратурі поліклініки або можливий попередній запис пацієнтів до спеціалістів через кол-центр — із 9.00. до 16.00.

Вихідні дні — субота та неділя
Телефонуйте:
+380 (96)911 63 56 (Viber)
+380 (66)122 25 09 (Telegram)
0 3436 4 11 84

■ ПРИВІТАННЯ

З Днем народження, Анатолію Романовичу!

Ще один рік життя... Він видався непростим та напрочуд щедрим на випробування як для керівника громади, так і простого українського громадянина. У такий непростий час на Ваші плечі лягла подвійна відповідальність за всіх жителів нашої громади, нових мешканців-переселенців, військових, які служать на благо рідної країни, та багатьох інших людей.

Непросто для очільника громади проводити в останню путь найкращих синів української землі й рідного краю, адже з кожним прощанням із захисником-земляком немов віддаєте частинку свого серця та щемливості душі.

Цей рік життя вкотре довів, що Ви не просто селищний голова, Ви — мудрий управлінець, який завжди відкритий до саморозвитку, досвідчений та розважливий у своїх рішеннях, здатний на співчуття та розуміння.

Тож прийміть, Анатолію Романовичу, найщиріші вітання й найкращі побажання з нагоди Дня народження! Ми вдячні Вам за відмінну роботу в команді, розуміння та підтримку. Працювати з таким керівником, як Ви, комфортно і приємно. Не кожен колектив може похвалитися таким мудрим наставником і професіоналом.

Ми поважаємо Вас за відкритість, щирість і цілеспрямованість. Ви той, хто завжди створює гарну атмосферу в колективі. Спасибі за те, що зберігаєте оптимізм і впевненість, які потрібні в нинішній час, заряджаєте ними оточуючих людей.

Бажаємо, щоб життя було світлим і радісним, а дружні привітання додали енергії та наснаги в скарбничку Вашої душі. Нехай людська шана буде подякою за плідну працю, чуйність, уміння творити добро.

Мрійте, посміхайтесь, насолоджуйтеся кожною миттю життя, щоб ранок був щасливим, день — корисним, вечір — незабутнім. Дивіться вперед із надією, назад — із вдячністю, по сторонах — із любов'ю. Зустрічайте кожен день із посмішкою, і він обов'язково відповість взаємністю.

Міцного Вам здоров'я, Божого Благословіння, сімейного затишку і щастя, щедрої світлої долі, багатої на любов і добро. Мирного неба над головою та спокою в рідній Україні!

З повагою
колектив селищної ради.

Допомогти повернутися до повноцінного життя

У селищній раді відбулася робоча нарада з представниками ТОВ «Укрпротез». У ній взяли участь заступник директора з медичної роботи центру протезування «Укрпротез» Вікторія Оліх, представник цього підприємства в Івано-Франківській області Ігор Якимів, керівники та працівники Лисецької, Загвіздянської і Старобородчанської територіальних громад, медики.

Відкриваючи нараду, селищний голова Анатолій Луцук відзначив важливість співпраці громад із організаціями та підприємствами, які займаються протезуванням, бо під час війни значно збільшилася кількість людей, які його потребують: «Наша громада бере участь у проєкті «Розбудова стійкої системи громадського здоров'я», розрахованому на п'ять років. Співпраця з представниками «Укрпротезу» стане ще одним із напрямків його реалізації, що допоможе потребуючим людям. Тут якраз може бути задіяна комунальна лікарня, її реабілітаційне відділення, соціальні служби селищної ради».

«Ми відвідали Лисецьку громаду, щоб донести інформацію до її мешканців про пільги, які мають люди, що втратили кінцівки, можливості протезування за кошти державного бюджету, налагодити роботу мультидисциплінарної команди, оскільки тут функціонує реабілітаційний центр, — сказала Вікторія Оліх. — Також важливим є те, наскільки люди забезпечені додатковими засобами реабілітації, як облаштовано

■ РОБОЧА НАРАДА

будинку під їхні особливості проблем опорно-рухового апарату. Мова йде навіть про такі речі, як стільці, накладки до ванни — те, що стосується безпеки й комфорту.

Для того, щоб людина з інвалідністю отримала подібні послуги, їй потрібно звернутися за медичним висновком у ре-

білітаційний центр або в медико-соціальну експертну комісію (МСЕК), після цього визначимо потребу в таких виробках».

Представник «Укрпротезу» на Прикарпатті Ігор Якимів заявив, що сьогодні в Україні працює чимало підприємств, які мають закритий цикл виробництва обладнання для протезування європейської якості. І в співпраці з лікувальними закладами, реабілітаційними центрами, органами місцевого самоврядування необхідно допомогти людям з інвалідністю повернутися до повноцінного життя — і військовим, і цивільним, у рамках безкоштовної державної програми.

«Зараз ми працюємо над відкриттям представництва «Укрпротезу» в нашій області, вирішуємо питання з приміщенням, персоналом, і найближчим часом зможемо напряму співпрацювати з тими людьми, які потребують нашої допомоги, — розповів Ігор Якимів. — Ми побували в багатьох лікувальних закладах й уклали угоди, де відбувається реабілітація хворих. Робота тільки починається, закликаємо до співпраці, хочемо допомогти потребуючим».

Лисецька громада — перша, з якою проведено таку зустріч, завдячуючи її керівнику Анатолію Луцук. Ми побачили, що тут зацікавлені з перших уст отримати інформацію про те, як працюємо і для кого.

Громада в цьому плані може зробити дуже багато. Насамперед повідомити нас про тих людей, які потребують протезування. Наші працівники приїдуть до них і вирішать всі необхідні питання».

■ ПОЖЕЖНА БЕЗПЕКА

Тих керівників уже давно нема, а пожежна існує

За 17 років функціонування в Старому Лисці місцевої пожежної охорони її працівники здійснили понад пів тисячі виїздів. Про це під час етеру на РАІ в програмі «Новий погляд» розповів очільник громади Анатолій Луцук, передає Фіртка.

«Свого часу я пересварився зі всіма головами районної адміністрації — і все через місцеву пожежну охорону. Але їх уже давно немає, а пожежна існує. У мене з цього приводу є своє бачення, і ми ту модель тримаємо».

Повірте, одна «добра» пожежа коштує набагато дорожче, аніж рік утримання цієї пожежної команди.

Але тут потрібно також врахувати, що все це також людські долі. Навіть у цьому році вже були смертельні випадки. І за ці 500 виїздів можемо чимало прикладів розповісти. Було таке, що могло згоріти ціле підприємство, але завдяки нашій пожежній охороні — п'ять хвилин і вони на місці», — розповів Анатолій Луцук.

За його словами, створити цю службу підштовхнув один із випадків у минулому. «Тоді з Івано-Франківська пожежники до нас ще не їхали, а з району. Була сильна ожеледиця і, коли вони приїхали через 40 хвилин, уже не було що гасити. Тому в мене була така мета. Потрохи ми напружували, і сьогодні я дуже задоволений їхньою роботою».

За весь час до місця пожежі не доїхали двічі: один раз була невелика аварія, іншого разу — зламався насос. У всіх інших випадках ми приїжджали на допомогу людям».

■ ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Шанс для громад залучати кошти на амбітні проєкти

Під час регіонального тренінгу на тему «Прозоре, підзвітне, ефективне управління ресурсами та впровадження інноваційних онлайн-сервісів» відбулася презентація платформи DREAM для територіальних громад Івано-Франківщини. Серед півтори сотні його учасників була й начальниця відділу економічного розвитку та інвестицій Лисецької селищної ради Наталія Ярошук.

Виступаючи на відкритті тренінгу, заступник голови обласної державної адміністрації Вадим Созоник зауважив, що екосистема DREAM є цифровим інструментом з інноваційним підходом до відбудови, відновлення та розвитку України. Використовуючи її, громади можуть активно управляти процесом будівництва, забезпечуючи прозорість та відкритість перед спільнотою.

Учасники тренінгу обговорили переваги використання цифрової екосистеми та поділилися досвідом роботи з платформою, ознайомилися з її функціоналом.

«Ця система створена для роботи з проєктами органів місцевого самоврядування та державних органів усіх рівнів, — зазначила Наталія Ярошук. — Планується, що всі проєкти, які громада хотіла би втілити та які потребують залучення коштів, зможуть знайти інвесторів та отримати фінансування, в тому числі і з державного бюджету, тільки тоді, коли вони будуть зареєстровані на порталі Dream».

Система передбачає залучення коштів на три види проєктів: з відбудови зруйнованого внаслідок війни майна, проєкти, які передбачають будівництво чи капремонт з бюджету розвитку та проєкти по закупівлі обладнання. Тобто, навіть ті громади, які не постраждали від воєнних дій, можуть розмістити свої проєкти на порталі DREAM та очікувати свого інвестора. Потенційні донори будуть розглядати їх та вибирати, який вони можуть профінансувати.

Уже наступного тижня чекаємо на старт електронної ідентифікації в DREAM, яка передбачає використання електронного підпису (КЕП) при виконанні певних операцій в електронному кабінеті користувача my.dream.gov.ua. Це важливий крок у розвитку екосистеми, адже мова йде про державні інвестиційні проєкти та про залучення значного фінансування.

У кожного користувача, який планує працювати в DREAM, має бути електронний підпис посадової особи з прив'язкою

до коду ЄДРПОУ організації, в якій він працює».

На мою думку, система DREAM нова і досить складна для адміністрування. До її наповнення необхідно залучати багато працівників з різними компетенціями. А це займе тривалий час. За один день із наповненням системи не впоратися».

Проте, якщо вона запрацює, то це стане шансом для громад залучати кошти на свої амбітні проєкти. Як от, Лисецька громада має в планах реалізувати проєкт із будівництва очисних споруд. Реалізація такого масштабного задуму без залучення зовнішніх інвестицій є неможливою».

Тому, будемо опановувати систему DREAM та сподіватися, що вона запрацює так, як планують її розробники».

Землевпорядники завжди були в пошані

Щорічно в другу суботу березня в Україні відзначають День землевпорядника. Ця професія дуже потрібна й важлива, особливо в сільській місцевості, де люди тісно пов'язані із землею. Тому землевпорядники на селі завжди були в пошані, від їх роботи залежить, наскільки раціонально, по-господарськи використовуються земельні ресурси держави.

У штаті Лисецької селищної ради — дві посади землевпорядників. Вони входять до складу відділу містобудування, архітектури та земельних відносин. Обоє землевпорядників — Олексій Волосянко та Оксана Шпіляревич — досвідчені та кваліфіковані фахівці. Хоча в кожного різна професійна стежка. Якщо Оксана Іванівна ще 1993 року здобула спеціальність геодезиста-землевпорядника в інституті нафти і газу, то Олексій Васильович спочатку закінчив Рогатинський сільськогосподарський технікум і багато років працював на фермі: зоотехніком, завідувачем. І вже в 2011 році перекваліфікувався на землевпорядника.

«Ми займаємося всіма питаннями, які стосуються землі на території громади, — каже Олексій Волосянко. — Зокрема, видаємо первинні документи для приватизації земельних ділянок. Перевіряємо, чи людина використала право на безоплатну приватизацію, правильність оформлення технічної документації, готуємо матеріали по земельних питаннях на сесію селищної ради, проекти рішень. Усе починається з нас, землевпорядників, — якщо сформували земельну ділянку, тоді вже можна виробляти будівельний паспорт, технічну документацію.

Бувають випадки, коли надходить скарга, що хтось прихопив шматок чужої землі. Виїжджаємо комісією, стараємося людей помирити, підказати, хто неправий. Переконаємо, що їм далі жити поруч, не варто ворогувати, потрібно знаходити компроміс. І, як правило, до суду справа не доходить».

Оксана Шпіляревич звертає увагу власників так званих «червоних» актів, які видавали до 2002 року. Наразі вони є первинними документами для складання технічної документації й присвоєння кадастрового номера. Але потрібно не прогавити час, обов'язково звернутися до селищної ради, землевпорядника, бо після 2025 року ці акти будуть вважатися недійсними. Також це стосується спадкоємців, які мають сертифікати на паї, але досі не використали своє право на приватизацію землі.

Землевпорядники також контролюють своєчасність розрахунків підприємцями за оренду землі, розносять

■ ПРОФЕСІЙНЕ СВЯТО

квитанції про податок за нерухомість. «Депутати селищної ради щороку на сесії встановлюють його розмір, податкова нараховує суми, а ми роздаємо повідомлення й вислуховуємо від людей, які «добрі», — посміхається Олексій Волосянко.

Крім своєї безпосередньої роботи, Олексій Васильович виконує обов'язки старости Старого Лисця й Посічі. Тож тільки доводиться дивуватися, як усе встигає.

«У нас дуже дружний колектив у відділі, допомагаємо один одному, — додає Оксана Шпіляревич. — Так, провідний спеціаліст Катерина Навальна надає витяги з містобудівної документації для приватизації землі чи зміни її цільового призначення. Керівник відділу Іван Петришин добре знається й на земельних відносинах. Тісно співпрацюємо з Центром надання адміністративних послуг селищної ради, де людина може вирішити практично всі свої питання».

Вітаючи Олексія Волосянко та Оксану Шпіляревич із професійним святом, бажаємо їм міцного здоров'я та успішної роботи на благо громади!

«Тільки війна нас змогла розлучити...»

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Марія Ваків дізналася, що сина мобілізують до Збройних сил дев'ятого березня. Напередодні в неї був день народження, тож Олег приїхав привітати її з дружиною та дітьми. «Я ненадовго, завтра маю бути на призовному пункті. Треба ще збиратися в дорогу», — попередив матір. Марія Дмитрівна та Василь Васильович не знали, що бачать сина востаннє.

Потягнулися довгі дні і ночі очікування, коли Олег зателефонує додому й батькам. Говорив недовго, недомовками. Вочевидь, командування попередило новобранців, що не варто розповідати рідним про точне місце перебування. Тож з натяків зрозуміли, що Олег спочатку був на Миколаївщині, потім — біля міста Лиман Донецької області.

«На Великдень Ірина з діточками приїхала до нас, — розповідає Марія Дмитрівна. — Ми посвятили паску, всі разом сіли за святковий стіл. Олег подзвонив, привітав. Питаю: сину, а чи будеш їсти паску? Чи приїжджають волонтери? Мамо, відповідає, до нас немає ні заїзду, ні виїзду. Ми зрозуміли, що там ідуть важкі бої, хоча син завжди намагався заспокоїти, що все з ним буде добре».

Тридцятого квітня 2022 року Олег не зателефонував батькам і дружині, як і в наступні дні. Рідні почали збирати інформацію, де він служив, де перебувала його частина. Стало відомо, що після короткотривалої підготовки у Львові Олега Ваків відправили в підпорядкування 79-ї окремої десантно-штурмової бригади, яка перебувала у зоні бойових дій. Оскільки він не навчався на військовій кафедрі та не мав офіцерського звання, призначили оператором зв'язку, старшим солдатом. Командування врахувало його інженерний фах, добре знання техніки.

«П'ятого травня з подругою поїхала в Тисменицю, — згадує ті тривожні дні Ірина Ваків. — Працівниця військомату Уляна Дика зв'язалася з частиною, де служив Олег. Їй повідомили, що він загинув у бою, в двох кілометрах на схід від селища Діброва. Але поки що вважається безвісти зниклим, бо побратими не змогли забрати з поля бою тіло. Через кілька місяців ми отримали через суд офіційне підтвердження загибелі Олега.

У квітні 2022 року біля Лиману загинули чимало українських військових. Серед них були й досвідчені воїни, які воювали ще з 2014-го. Ми передали в базу даних ДНК біологічні зразки, чекаємо на відповідь. Тільки співпадуть дані, нам повідомлять. Маємо віддати останню честь, гідно поховати нашого Олега — як Героя. Тоді зможемо прийти на могилу й помолитися. Ніхто цього не зрозуміє, поки сам не переживе подібне...»

«Іноді думаю: Боже, може Олег живий, приїде, постукає, подзвонить. Може, ми ще його побачимо. Але — тиша...» — не може змиритися з втратою сина Марія Дмитрівна.

Ірина Ваків каже, що в неї не було поганих передчуттів, хоча розуміла, що відбувається на фронті. Молодій жінці хотілося вірити в краще: «Ми майже кожного дня спілкувалися по телефону, і знаєте — згадала, як Олег одного разу сказав, що ми живемо в найкращому місці на землі. Мовляв, яка гарна наша Україна, особливо весною, коли все завітає! Він проїхав до місця служби пів країни й, попри війну, помічав красу навколо.

Олег мріяв повернутися додому, й кожного ранку всією сім'єю снідати у своєму будинку. За одним столом. І щоб ніщо не бахкало над головою...»

■ УЧНІВСЬКІ ОЛІМПІАДИ

Третє місце з історії та трудового навчання

Учні Старолисецького ліцею успішно виступають на обласних олімпіадах з різних предметів.

Так, учениця 9-Б класу Надія Луцук посіла третє місце на олімпіаді з трудового навчання, а десятикласниця Христина Копачук — третє місце на олімпіаді з історії.

Щиро вітаємо дівчат з цими досягненнями, бажаємо цікавих проєктів і здійснення задумів, невичерпної наснаги до нових знань і пізнання життя! Водночас дякуємо їх наставникам Нелі Романів і Галині Пташинській за кропітку та успішну роботу з обдарованою учнівською молоддю!

■ ВИСТАВКА-КОНКУРС

«Мій герб — моя гордість»

У Лисецькому ліцеї відбулася акція «Мій герб — моя гордість», в якій взяли участь більше двох десятків учнів.

Вони виклали український тризуб із картону, ніток, пластиліну, зерен, навіть колосків, а учні 2-А класу (класний керівник — Тетяна Леонова) — з конструктора LEGO. Загалом роботи виявилися настільки креативними, що важко було обрати якусь одну, найкращу. Тому всім учасникам вручили подяки.

■ ЦІКАВА ЕКСКУРСІЯ

На виставці сподобалось усе

Учні першого класу Лисецької дитячої школи мистецтв та Старолисецького ліцею відвідали ІХ Всеукраїнську виставку-конкурс робіт із дизайну, образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва «За світлом Різдвяної зорі».

Усупереч воєнним реаліям, вона зібрала 630 учасників з різних куточків України у п'яти номінаціях (графіка, живопис, скульптура, декоративно-прикладне мистецтво та комп'ютерний дизайн) та чотирьох вікових категоріях. На виставці представлені також твори учнів Старолисецького ліцею — Марії Язлієвої (11 клас), Софії Дідохи (7-А клас), Анастасії Дудниченко (7-Б клас) та вихованців Лисецької школи мистецтв — Марка Балана, Вікторії Березовської, Марії Балана.

Сподобалось усе: і виставка, і цікава екскурсія. Розвиваємося у напрямку мистецтва!

■ ФЕСТИВАЛЬ

Успіх обдарованих дітей із «Хвилі»

Щиро вітаємо хореографічний колектив «Хвиля» з отриманням звання «Лауреат 2 ступеня» на дистанційному Всеукраїнському фестивалі-конкурсі «ART- LIFE- FEST- 2024»!

Висловлюємо слова вдячності керівнику хореографічного гуртка Євгенії Калин за роботу з обдарованими дітками, внесок у розвиток культури та мистецтва!

■ ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

- Наталію Іванівну ЯРОЩУК, начальника відділу економічного розвитку та інвестицій селищної ради.
- Надію Ярославівну ПРОКОП, директора ДНЗ «Малатко».
- Володимира Миколайовича МАРЧИШИНА, депутата селищної ради.
- Ірину Михайлівну БАГРІЙ, Аліну Анатоліївну БАРДАЧЕВСЬКУ, Григорія Івановича БОРИСЮКА, Олександру Степанівну ДЯКУН, Мар'яну Богданівну ЖОВНІРУК, Олега Васильовича КОВАЛЕВИЧА, Галину Михайлівну ОСИПІВ, Володимира Васильовича ПЕЦУ, Марію Антонівну РЕЗНИЧЕНКО, Наталію Василівну СТРУК, Наталію Борисівну СТРУТИНСЬКУ, Наталію Василівну ТИМКІВ, Галину Миколаївну ЧЕРНИШ, працівників КНП «Лисецька лікарня».
- Ігоря Ярославовича ВІТЕНКА, Валентину Михайлівну ДЕМ'ЯНЕК, Уляну Володимирівну ГРАБЕЛЬНУ, Ірину Михайлівну ВОЛОСЯНКО, Мар'яну Олександрівну ГОВЗАН, Вікторію Василівну ДОМАРЕЦЬКУ, Ольгу Богданівну КУПЧАК, Вікторію Ігорівну БІГУСЯК, Володимира Юрійовича ВОЛОСЯНКА, працівників освітніх закладів громади.

■ ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

із 50-річчям:

Галину Іванівну БІЛУ
Ірину Миколаївну ГРЕЧУН
Василя Миколайовича ПЕТРУКА
Володимира Івановича БАЛАНА
Марію Василівну ГРИЦІВ

із 60-річчям:

Світлану Михайлівну ГРИЦАК

із 70-річчям

Мирона Юліановича БОРИНА

із 75-річчям:

Марію Василівну ФЕЛІК
Антоніну Михайлівну ГУМЕНЯК

із 80-річчям:

Марію Йосипівну ДАНІВ
Ярослава Івановича БАСАРАБА

■ НОВОНАРОДЖЕНІ МЕШКАНЦІ ГРОМАДИ

Євген БОЙКО (27 січня)

■ СТАЛИ НА РУШНИЧОК ЩАСТЯ

Діана КОЗАК
і Назарій РУДНИЦЬКИЙ

■ ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

- Аделя Миколаївна ВОЛЬМАН (1937)
- Розалія Михайлівна ДЗІБІЙ (1945)
- Лідія Федорівна КРИВОНОСОВА (1950)
- Галина Семенівна ГЛАДКА (1940)
- Василь Павлович ГУМЕНЯК (1960)
- Михайло Васильович ПИЛИПІВ (1948)
- Богдан Іванович КАРПІНЕЦЬ (1953)
- Марія Семенівна ВІЧКОВСЬКА (1933)
- Дмитро Володимирович ФЕДОРЧАК (1971)
- Сергій Анатолійович ПАХОМОВ (1975)
- Михайлина Юріївна ДЕМЧУК (1937)
- Микола Іванович КУХТИН (1939)
- Петро Степанович ГОНЧАРУК (1950)
- Микола Миколайович ФЕДІЙ (1990)
- Петро Йосипович КАНОУС (1953)
- Михайло Васильович БАЛАН (1958)
- Богдан Дмитрович ГУМЕНЯК (1957)

Спецвипуск газети «Вперед» підготовлено за матеріалами сайту Лисецької селищної ради.

ПП «Редакція часопису «Вперед».

Ідентифікатор медіа:

R30-02603 від 18.01.2024 р.

Адвокат і порадник перед Богом для щирих людських прохань

Ювілейну, двадцять річницю свого священства, відзначатиме 14 березня Іван Бойко — відповідальний та відданий слуга Божий, очільник храму Святого Миколая у селі Старий Лисець. Ревний пастир, добрий господар, цілеспрямований слуга для Церкви та самовідданий адвокат і порадник перед Богом для щирих людських прохань, благань при сповіді та причасті.

За словами отця Івана, священство — це покликання душі! Священик — це не тільки стовідсоткова віддача духовній роботі, а й відкритість і чесність перед Богом, перед собою та своїми прихожанами.

Незмірну любов до Божого слова, поклоніння церкві прищепив своїм синам, Федорові та Івану, їх батько Володимир, котрий, окрім того, що працював головою сільської ради, ще й ревно відвідував усі Богослужіння в підпільному тоді Божому Храмі, на Службі Божій був дяком і співав у церковному хорі. Тому сини й вирости, сповнені Божим духом, прикладом тата — захоплені й навчені для служіння як священнослужителі. Батькові вдалося втілити, мабуть, власну мрію — продовжити цю благородну місію у благословенній діяльності його синів!

Навчаючись в 11-му класі, Іван Бойко мав добрий приклад старшого брата Федора, уже тоді обдумував і приміряв до себе таку відповідальну професію — священника. Найбільшим натхненником, виваженим учителем, яким неймовірно захоплювався, став для нього о. Василь Карабінович, з яким протягом майже двох з половиною років працював на Славу Божу у храмі Собору Пресвятої Богородиці і Йосифа Обручника. Будучи дяком та співаючи у церковному хорі, Іван Бойко найбільше почерпнув, навчився — настанов, повчань та відданої любові до людей і храму Господнього.

Невтомне навчання і вдосконалення дали вагомий результат: Іван Бойко був освячений та отримав Благословення на священство чотирнадцятого березня 2004 року у Погоні Владикою Софроном Мудрим, де й залишився служити і проходити практику. А сьомого жовтня того ж року отримав Грамоту на служіння у Міжгір'ї, в храмі Успіння Пресвятої Богородиці. Рівно за

рік — Благословенну Грамоту від Владики Володимира Війтишина на Благословенне служіння у селі Горохолин Ліс. Свою першу Службу Божу у ньому відправив у задушні дні, тобто на початку листопада 2005 року.

Отець Іван Бойко захоплює надзвичайним позитивним мисленням, всепоглинаючою незмінною, непохитною вірою та, не покладаючи зусиль, прагне до свого особистого вдосконалення на служіння у Божому Храмі, так і для його благоустрою. В 2006 році у Горохолин Лісі сталася страшна трагедія — згоріла церква, але вже за рік її було повністю відновлено, й 21 вересня 2007-го в новозбудованому храмі Різдва Пресвятої Богородиці відбулося Богослужіння.

Особистою опорою та надважливою і необхідною підтримкою для отця Івана є його сім'я. Торік із дружиною Інною відсвяткували двадцять річницю їхнього шлюбу, разом із чотирма синами — Володимиром, Тарасом, Андрієм та Святославом. Старші хлопці, на жаль, отримали значно менше уваги від батька, який уже о шостій ранку приїжджав у Горохолин Ліс, аби служити прихожанам і слідкувати за храмом, а додому повертався пізно ввечері.

У 2019 році о. Іван Бойко отримав відвід від Владики Володимира Війтишина, а в середині липня — Благословенну Грамоту на служіння у селі Старий Лисець, у храмі Святого Миколая. Перше святове Богослужіння відбулося на початку серпня. З того часу в самій церкві та й на її подвір'ї змінилося надзвичайно багато. Отцеві Іванові вдалося втілити пророчі слова покійного отця Миколи Волосянка: «Як добре, аби в селі була щоденна Служба Божа!»

Звісно, що це плоди невтомної праці самого о. Івана та заслуженої підтримки громади села, адже він щодня закликає людей до відвідування Богослужінь, бо

■ ПОКЛИКАННЯ ДУШІ

Свята Літургія за здоров'я та всякі проханя відправляються кожного ранку о восьмій годині, також — Свята Літургія за молоді і дітей, Свята Літургія за упокій, Панахида. Кожна людина має можливість звернутися зі своїм проханням, прийти і віддати душу, поспівати, послухати настанови та повчання, відпочити морально і впорядкувати свої думки.

Надзвичайно багато невтомної праці о. Івана Бойка вкладено для відновлення і облаштування кладовища у Старому Лисці. Отець щоденно служить, відвідує хворих, сповідає, виділяє Святу Тайну елеопомазання для оздоровлення тіла і душі. Він намагається кожного вислухати і допомогти, цікавиться людськими проблемами, досить уважний до прихожан, усіх знає поіменно і, як добрий психолог та відповідальний адвокат, стоїть на варті спокою кожної людини, яка до нього звертається.

За словами прихожан церкви, о. Іван Бойко — ревний священник, щирий і відповідальний пастир, який віддає всі свої сили, прагнення на вдосконалення, облаштування, процвітання горішнього Храму Господнього Святого Миколая.

Мирослава КВІТКА.

«Я маю в серці те, що не вмирає!»

У Старолисецькому ліцеї відбулося святове дійство з нагоди дня народження Лесі Українки.

Ведучі свята Надія Луцук та Андрій Волосянок розповіли присутнім про цікаві сторінки життя та творчості поетеси. Шестикласниця Ангеліна Говзан виконала пісню «Місяць ясененький», на слова Лесі Українки, а Богдан Говзан — соло на сопілці.

Учениця 8-Б класу Вікторія Волосянко представила композицію «До мого фортепіано». Яна Дем'янів і Володимир Деренько з 3-А класу декламували вірші поетеси, а учениця 9-А класу Анастасія Феденько предстала перед присутніми в ролі Лесі Українки. Вокальний ансамбль учителів

виконав пісню «Була весна весела, ясна, мила».

Родзинкою свята стала інсценізація уривку із твору «Лісова пісня». Ролі Мавки та Лукаша неперевершено виконали учениця 9-Б Анастасія Тарасюк і десятикласник Андрій Феденько. Присутні аплодували їм та дякували за чудову гру.

На завершення дійства до присутніх звернулися з Лесиними словами: «Ні! Я жива! Я буду вічно жити! Я маю в серці те, що не вмирає!», що символізує нашу Україну, яка, незважаючи на всі труднощі та війну, долає їх, бореться, вірить і йде до Перемоги!

■ СВЯТКОВЕ ДІЙСТВО

Баскетболістки змагалися за круговою системою

У спортивному залі Лисецького ліцею відбулися змагання з баскетболу серед дівчат у рамках проекту «Пліч-о-пліч Всеукраїнські шкільні ліги».

В урочистому відкритті змагань взяли участь: заступник начальника управління спорту та молодіжної політики обласної державної адміністрації Костянтин Лисейко, представники місцевої громади, педагоги, юні баскетболістки та їх уболівальники. Вони вшанували світлу пам'ять усіх, хто від-

дав своє життя, захищаючи та боронячи територіальну цілісність України через повномасштабне вторгнення російських військ на нашу територію! Пам'ятаємо! Не пробачимо! Переможемо!

Юні баскетболістки з трьох освітніх закладів громади 2009 року народження й молодші змагалися за круговою системою. Команда Старолисецького ліцею перемогла обох суперників, і таким чином стала чемпіоном турніру. В матчі за друге місце дівчата з Лисця були сильнішими за суперниць із Стебника.

Заступник голови Лисецької селищної ради Іван Говера вручив учасникам змагання нагороди. Невдовзі найкраща дівча команда з баскетболу представлятиме громаду в наступному, районному, етапі проекту «Пліч-о-пліч Всеукраїнські шкільні ліги». Побажаймо їй успіху!